הרי תרומת הדשן שנעשה מצותו ויש בו מעילה משום דהוה א) ליה תרומת הדשן ואיברי שעיר המשתלח *שני כתובין הבאין כאחד וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין הניחא למ"ד *איברי שעיר המשתלח אין נהנין מהן אלא למאן דאמר *נהנין מהן מאי איכא למימר משום דהוה ג) ליה תרומת הדשן ובגדי כהונה שני כתובין הבאין כאחד וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין הניחא לרבנן *דאמרי °והניחם שם מלמד שהן טעונין גניזה שפיר אלא לרבי דוסא דאמר מותר ג) להשתמש בהן כהן הדיוט מאי איכא למימר משום דהוה תרומת הדשן ועגלה ערופה שני כתובין הבאין כאחד ד) הניחא למ"ד אין מלמדין אלא למ"ד מלמדין מאי איכא למימר תרי מיעוטי כתיבי כתיב התם °הערופה וכתיב התם °ושמו אצל המזבח הני אין מידי אחרינא לא: נסכים בתחילה מועלין בהן [וכו']: לימא מתני' דלא כר"א בר רבי צדוק *דתניא ר"א בר רבי צדוק אומר לול קטן היה בין כבש למזבח במערבו של כבש אחת לשבעים שנה פרחי כהונה יורדין בו ומביאין יין קרוש שהוא דומה לעגולי דבילה ושורפין ה) אותה בקדושה שנאמר °בקודש הסך נסך שכר לה' ו) כשם שניסוכה בקדושה כך שריפתה בקדושה מאי משמע ואמר רבינא אתיא קודש קודש כתיב הכא בקודש וכתיב התם °ושרפת את הנותר באש ולא יאכל כי קודש *הם מה נותר שריפתו בקדושה אף האי נמי ז) בקדושה אפילו תימא ר' אלעזר בר רבי צדוק (א) דאי קלט ח) איכא דאמרי לימא מתני' כר' אלעזר בר ר' צדוק ט) דאי קלט אמרי לא (ב) ומדרבנן והא קרא קנסיב לה אסמכתא: **מתני'** דישון מזבח הפנימי והמנורה לא נהנין ולא מועלין המקדיש דישון בתחלה מועלין בה י) תורין שלא הגיע זמנן ובני יונה שעבר זמנן לא נהנין ולא מועלין: **גמ'** בשלמא מזבח

מה נותר שריפתו בקדש אף זו שריפתו בקדש. ויש לו דלא כר"א ברבי צדוק דכיון דלאחר שירד טעון שריפה אם כן לא נעשית מצותו ומאי אמרינן במתני' יט) [ירדו] לשיתין אין מועלין ומשני אפילו תימא ר' אלעזר ברבי צדוק היא כ) דאי קלט כלומר שקלט מאויר ולא ירדו ממש על הרצפה ובהי האי נוגא אין מצותה בשריפה ולהכי קאמר במתני' דאין מועלין איכא דאמרי לימא מתני' ר"א בר רבי צדוק ולא רבנן דאי רבנן אמאי קאמר במתני' ירדו לשיתין אין מועלין בהם מאי מעילה שייכא בהו והלא הם יורדין לתהום כא) והיאך יכול למעול בהם ומשני דאי קלט ועיקר לגירסא זו לא חשיב *האי דיוקא כב) (ללישנא קמא) לרבי אלעזר ברבי צדוק איכא דאמר לימא כג) דמתני' אתא כרבי אלעזר בר צדוק וכגון דאיקלט שקלט את היין קודם שירד לרצפה דאם ירד לרצפה הרצפה מקדשת וצריך לשורפו ואם כן לא נעשית מצותה ומשני לא לעולם כר"א ואפילו לא כד) איקלט ומדרבנן ופריך והא קרא קנסיב ליה פירוש והא ר"א בר צדוק דריש לה מקרא ומשני אסמכתא בעלמא היא: **דישון** מזבח הפנימי. שהיו מקטירין את הקטרת על מזבח הפנימי והיה כה) דשן עליו והיו נוטלין אותו במקום שזורקין בו המורה והעולה רחוק י' אמות מרגלי הכבש כדמפרש בתמיד (דף כח:) משום דכתיב והשליך ואין השלכה פחות מי' [מעבריס] אמה: **המקדיש** דישון בתחלה. מפרש במקדיש אפר כירתו ואין נראה דאטו גרע ממקדיש זבל אשפתו דקאמר בסמוך דמועלין ואם כן מאי קא משמע לן הכא דהא ודאי כו) דכל אדם יכול להקדיש לבדק הבית לכך נראה לפרש דמיירי באדם כז) שנטל מתרומת הדשן לאחר שהורמה והקדישה כח) מועלין בה מן התורה: **תורים** שלא הגיע זמנן. דבעינן בתורים שיהו גדולים ובני יונה שעבר זמנן דביונים גדולים פסולים כדאמרינן בסוף פ' קמא דחולין (דף כב.) לא נהנין ולא מועלין פירוש לא מועלין כלל ואפילו מדרבנן] אמרינן *דלא מועלין כלל דאין לפרש דאין מועלין מן התורה קאמר אבל מדרבנן איכא מעילה דהא לעיל גבי דם דקאמר אין מועלין על כרחך רוצה לומר אין מועלין כלל דאי מן התורה דווקא קאמר מאי קאמר יצא לנחל קדרון מועלין וכי מפני יצא לנחל קדרון אין מועלין אלא מדרבנן כדפי' לעיל וכן גבי חטאות המתות דקאמר אין מועלין ר"ל אף מדרבנן כדמשמע לעיל בריש פ"ק (דף ג.) ואע"ג ש"מ *כל היכא דקתני לא) אין מועלין ר"ל [ב] אפילו מדרבנן:

*)**רבי** שמעון אומר תורים שלא הגיע זמנן מועלין בהן. כדמפרש בגמ' ובני יונה שעבר זמנן לא נהנין ולא מועלין ולא דמי לחטאת שעברה שנתה דאמר לעיל דמועלין בה קודם כפרה דהתם לב) משום דאזיל לרעיה ואית לה פדיון אבל הכא אין לעופות פדיון ולא איקרו קדשי ה' לג): **בשלמא** מזבח החיצון דכתיב ושמו אצל המזבח. לכאורה משמע דהכי קאמר בשלמא דישון מזבח החיצון אין מועלין משום דכתיב ושמו לד) מיהו אין לפרש כך דהא בדישון מזבח החיצון יש בו מעילה כדמשמע לעיל דפריך והרי תרומת הדשן וכו' ואדרבה ושמו משמע שיש בו מעילה כדקאמר לעיל וכתיב התם [ג] ושמו אצל לה) לכך נראה לפרש דדייק ממתני' דקתני דישון מזבח הפנימי לא נהנין ולא מועלין משום דנעשה מצותו דהיינו דישון אבל עד שלא הושן מועלין בו דלכתי לא נעשית מצותו דמצוה לדשנו דוקא במזבח הפנימי אבל במזבח החיצון מועלין בו אף לאחר הדישון ועלה קאמר בגמרא בשלמא מזבח החיצון מועלין בו אף לאחר הדישון לו) משום דכתיב ושמו לומר דאף כי נעשית מצותו מועלין בו כדנפקא לן לעיל מדכתיב ושמו אלא מזבח פנימי מנלן דמצוה לדשנו דנימא דאין מועלין מעתה דישון ואילך משום דנעשית מצותו ולא נראה דא"כ משמע דקודם דישון יש מעילה בדשן מזבח הפנימי וזה אינו כדאמרינן בפרק כל שעה (פסחים דף כו.) דקטרת מתחלה המרתו אין בו מעילה אלא נראה לפרש כך בשלמא מזבח החיצון דכתיב ושמו נפקא לן מיניה דאי מצוה לדשנו אלא מזבח הפנימי מנלן דמצוה לדשנו [ד] ולאו לז) דמעילה קא צריך כלל וזה דוחק דהוה ליה לאיתויי גבי מזבח החיצון והרים הדשן ועוד בסמוך דקבעי מנורה

*) שייך לדף יב

והרי תרומת הדשן. יח) דהוי אצל המזבח דנעשית מצותו (ג) ומועלין בו דכתיב ושמו וגו' ונגמר מיניה הכא: משום הכי. לא גמרינן מיניה דהוי תרומת הדשן ט': הניחא למאן דאמר. התם (יומא דף ס.) איברי שעיר של יום הכפורים מועלין בהן אע"פ שנעשית מצותן משום דכתיב אל ארץ גזירה שפיר להכי לא גמיר מתרומת הדשן דהוי תרומת הדשן ושעיר המשתלח שני כתובין הבאין כאחד: אלא למ"ד נהנין. דמפיק ליה ממדבר: מאי איכא למימר. נגמר מתרומת הדשן דלא הוו שני כתובין וכו': אלא לרבי דוסא דאמר וכו'. דלית בהו מעילה ומאי והניחם שם שלא ישתמש בהן ביום הכפורים אחר: מאי איכא (ד) למימר. אפילו למ"ד מלמדין מהן הכא אין מלמדין משום דהוי מיעוטי כתיבי בהו: הערופה. ה"א קמייתא יתירא היא: וכתיב התם ושמו. וי"ו בתרלה מייתרא לומר לך האי הוא דמועלין בהן לאחר שנעשית מצותם אבל אחריני לא: לימא מתניתין. דקתני ירדו לשיתין אין מועלין בהן דלא כרבי אלעזר בר רבי צדוק דהוא אית ליה דלאע"ג דירדו לשיתין שריפתם בקדושה וכיון דמצריך להו שריפה בקדושה אית ליה נמי דמועלין בהן: מה נותר שריפתו בקדושה. דכל שפסולו בקדש שריפתו בקודש דגמר לה (פסחים דף פב:) מחטאת דכתיב וכל חטאת אשר יובא מדמה וגו' יב) באש תשרף שריפתו הכא בקודש: אפילו תימא ר' אלעזר בר ר' צדוק היא. והא דקתני ירדו לשיתין אין מועלין בהן: דאי קלט יג) קתני. שלא ירדו לקרקע השית אלא קודם שנגעו לשית פשט ידו למטה וקלטה מן האויר דהתם אין מועלין בהן הא ירדו לשית מועלין בהן דקרקע השית מקדש להו: יד) איכא דאמרי לימא מתניתין ר' אלעזר בר' צדוק. כלומר מדאיצטריך ליה להגא למיתנא ירדו לשיתין אין מועלין בהן אלמא סבירא ליה כרבי אלעזר דאמר טו) לול קטן היה שם שיכול להביאו דרך לול דאי רבנן טז) סברי שיהו הולכין ויורדין עד התהום היאך יכול ללוקטן ולמעול בהן הא מותו להו לתהום (ה): אפילו תימא רבנן יז) ודאי קלט. שלא הגיעו יחד לאויר השיתין וקלטן יח) קודם שירדו לתהום אפילו הכי קמ"ל דאין מועלין בהן. לישנא אחרינא דאי רבי אלעזר בר ר' צדוק כיון דאמר ושורפין אותן בקדושה אכתי בקדושתייהו קיימי וסבירא ליה דמועלין אפילו תימא רבי אלעזר בר רבי צדוק (ו) דאין לך כו' והא דקאמר ושורפין אותו בקדושה הכי קאמר אם בא לשורפו שורפו בקדושה אבל מעילה אין בו מאחר שירד לשיתין: **מתני'** דישון מזבח הפנימי והמנורה. הדשן שעליהם היה מוליכו ומניחו אצל מזבח החיצון מקום שהוא מניח תרומת הדשן של מזבח החיצון וקודם שהגיעו שם לא נהנין ולא מועלין דהכא לא כתיב ושמו כמו שכתוב בדישון מזבח החיצון: המקדיש דישון בתחלה מועלין בו. כלומר לאחר שהניח דישון מזבח הפנימי והמנורה במקום שמניח תרומת הדשן של מזבח החיצון דאי אפשר דלא [א] לידהו ביה טרחא ולהכי מועלין (ז) בטלו: **גמ'** בשלמא תרומת מזבח החיצון כתיב בהדיא דמועלין בו. דכתיב (ויקרא ו) ושמו לפיכך משון גניזה שהיה נבלע במקומו כדי שלא ימעלו בו: אלא